

Istorinis meilės romanas

ARISTOKRATŲ

VESTUVĖS

JANICE
PRESTON

Galiausiai
tave sulaukiau

svajonių knygos

JANICE
PRESTON

Galiausiai
tave sulaukiau

Vilnius
2024

– Kur *buvai*? Ar žinai, kiek ilgai tavęs laukiame? Ketinome viską mesti.

– Aš nekalta, – atkirto ledi Olivija Bečamp broliui Aleksandriui. – Ar bent *nutuoki*, kaip sunku išsliūkinti nesusidūrus su kuriuo nors iš tarnų? Jų pilna visose pakampėse. O ką turi galvoje sakydamas *mes*?

– Kol kas nesvarbu. – Aleksas čiupo Oliviją už rankos ir be jokių skrupulų ėmė stumti link laukiančios karietos. – Paskubėk. Jei mus kas nors pamatys, kaip reikiant nukentėsime.

Įžeista tokio bjauraus elgesio Olivija ėmė ropštis į karietą, bet išvydusi, jog viduje jau sėdi kažkoks žmogus, iškart sustingo.

– Judinkis. Čia tik Nevas. Jis padės apsaugoti tave nuo rūpesčių.

Olivija negrakščiai sudribo ant sėdynės priešais Nevilį Vulfą; Aleksas išoko seseriai įkandin ir užtrenkė dureles. Karietai staigiai pajudėjus, Olivija dar nebuvo įsitaisiusi, todėl parpuolė ant grindų.

– Aleksai! – suspiegė ji.

Nevilis prisidengė burną ranka, tačiau vis tiek nevaliojo užgniauzti prunkštelėjimo. Olivija per karietos saloną metė į vaikiną rūstų žvilgsnį.

– Gerasis Dieve, – tyliai pasakė Aleksas, ištiesė ranką ir padėjo seseriai atsistoti. – Šis vakaras bus tikra katastrofa.

Nevilis įdavė Aleksui gertuvę, šis iš jos gurkštelėjo ir tuojau grąžino.

– Ar galėčiau trūktelėti? – pasiteiravo Olivija.

– Negalėtum, – atšovė Aleksas. – Man mažiausiai reikia tavęs pusgirtės! – Jis piktu žvilgsniu nusmelkė seserį. – Dvi valandos ir nė minutės ilgiau, girdėjai? Šį vakarą turime svarbesnių užsiėmimų, nei šokinėti aplink tokią pajodžargą kaip tu.

Karietai pravažiavus pro vieną iš naujųjų dujinių žibintų, Aleksas išpūtė akis, gaisro šviesoje ant pirštinieto Olivijos riešo išvydęs apyrankę iš rubinų ir deimantų. Jis ištiesė ranką ir sučiupęs seserį už riešo ėmė apžiūrinėti papuošalą.

– Ši apyrankė iš mamos rinkinio. Po velnių, ką rezgi? Kuo dar apsikarstei?

Nuleidęs Olivijos apsiausto gobtuvą, Aleksas išvydo, kad sesuo įsisegusi prabangius auskarus, o kaklą pasidabinusi derančiu vėriniu. Šį rinkinį jų tėvas Čeritono hercogas įteikė velionei motinai vestuvių proga. Palietusi kaklo vėrinį Olivija tuojau prisiminė, kaip dailiai atrodydavo motina, apsirėdžiusi gražiais drabužiais ir pasidabinusi šiuo papuošalų rinkiniu, bet tuojau užgniaužė sąžinę užvaldžiusią kaltę ir išdidžiai kilstelėjo nosį.

– Jie priklauso man, o ne Rozalindai. – Rozalinda – naujoji tėvo žmona, tačiau Olivijai sunku ją vadinti pamote; tiesa, akis į akį vardu į ją nesikreipdavo, tėvo

akivaizdoje taip pat. – Pasak tėčio, mama būtų norėjusi, kad rinkinys atitektų man.

– Ir *dar* sakė, kad tau neleidžiama juo puikuotis. Tokios brangenybės visai netinka pirmą kartą aukštuomenėje debiutuojančiai mergiškai.

– Būtent! Jei žmonės šį vakarą matys kaukėtą ledi, pasidabinusią prabangiais papuošalais, taip ir liksiu nepažinta. Niekam nė į galvą nešaus, kad esu tavo sesuo. Visi palaikys mane tavo meiluže.

– *Pakaks*. Kur išmokai tokių žodžių?

– Iš tavęs, – drėbė Olivija.

Žinoma! Aleksas toks veidmainis!

– Dievaži, Olivija, tu ir šventąjį iš kantrybės išvestum. Beje, kaip tau pavyko pasiimti brangenybes? Maniau, tėvas laiko jas seife.

– Taip. – Bet Olivijai buvo žinoma, kur tėvas slepia raktą.

– Po galais, mažoji kvailele, kaip manai, ką tėvas darys pamatęs, jog nebėra brangenybių? Ogi lieps jų ieškoti.

– Pats tu kvailys! Tėvui parvykus iš Birminghamo, brangenybės jau seniai bus gražintos į vietą. Jis niekada nesužinos.

– Ką gi, atsidūrusi Voksolo soduose pasistenk papuošalus prisidengti. Šį vakarą kaip magnetas trauksi ilgapirščius ir nedorėlius. Man turėtų visai pasimaišyti galvoje, kad leisčiau tokiai nutrūktgalvei šitaip demonstruotis.

– Tu prieštaravai. Sąžiningai laimėjau mudviejų lažybas; kaip pats mėgsti sakyti, brangus broleli, sumokėti

lažybų skolą yra garbės reikalas, vadinasi, neturėjai kito pasirinkimo. *Mudu* kirtome lažybų, o *tu* pralošei!

Aleksas burbtelėjo kažką įtartinau panašaus į *išlepinta mažvaikė* ir paniuręs nutilo.

Po minutėlės iš tamsos pasigirdo pašaipei replika:

– Labą vakarėlį, ledi Olivija.

Olivija įsižeidė – juk Aleksas savo bičiulio akivaizdoje taip nemandagiai su ja pasielgė. Koks skirtumas, kad brolio draugą ji pažįsta daugybę metų. Mergina tyliu balsu atsakė:

– Nevili Vulfai, pasigailėsi gimęs, jei *kam nors* išplepėsi apie šį vakarą.

* * *

Temžę jie kirto valtimi; tai, ką išvydo kanalu įplaukę į Voksolo sodus, Oliviją pakerejo iki širdies gelmių. Tėtis elgėsi tiesiog nedovanotinai, neleisdamas dukteriai čia lankytis, aišku, išskyrus tą *neįtikėtina* trumpą pasivaikščiojimą su juo ir Rozalinda. Buvo ankstyvas vakaras, nepakankamai tamsu kaip reikiant pasimėgauti žibintų kuriamu reginiu. Tėvas *visą* laiką laikė Oliviją šalia savęs, o galiausiai abi su Nele – Olivijos geriausia drauge, o dabar jau ir netikra teta, Rozalindos įsesere, – parvarė namo *iškart*, kai tik jos pasigrožėjo nuostabiu mechaniniu kriokliu; kaip tik tuo metu soduose vis daugėjo žmonių, o jaudulys augo. Taip nesąžininga. Aleksas su Dominiku – vyriausiuoju broliu lordu Eivonu – čia lankydavosi nuolat. Olivija neabejojo – tąsyk tėvas ir Rozalinda, palikę jiedvi su Nele Almako klube dar vienam nuobodžiam vakarui tetos Sesilijos draugijoje, patys

išėjo atgal į Voksolo sodus. Tėtis buvo įsitikinęs, jog jaunoms ledi labiau pridera kiurksoti klube.

Jau ne pirmą kartą Olivija pasigailėjo, kad negimė berniuku.

Berniukams galima linksmintis, jie visiškai laisvi. Taip nesąžininga.

Užlipę laiptais, jie žengė į Voksolo sodus, apšviestus tūkstančio spalvotų žibintų, girliandomis nutįsusių tarp medžių. Kaip įprasta, kivirčas su Aleksu tuojau pasimiršo, ir Olivija įsitvėrė broliui į parankę. Jiems iš paskos žingsniavo Nevilis, todėl Olivija nemaž nesijaudino dėl savo saugumo, taip pat nebijojo būti atpažinta. Su tamsiai mėlyno aksomo apsiaustu, gobtuvu ir darančiu domino, dengiančiu visą veidą, išskyrus nosies galiuką, lūpas ir smakrą, Olivija praslystų ir pro didžiausią priekabių ieškotoją.

Jie žingsniavo gerai apšviestomis alėjomis, vengdami nuošalesnių takelių, menkinamai vadinamų Tamsiuoju, arba Įsimylėjėlių, keliu. Žvilgtelėjusi į tuos tamsius paslaptingus užkaborius, Olivija pastebėjo šešėliuose susiglaudusias poreles ir grupelę jaunų įkaušusių puošėivų, besisukiojančių šalikelėje. Aleksas perspėjo Oliviją jokia būdu nesukti į tuos neapšviestus keliukus, grasindamas skaudžiomis pasekmėmis, jei ji sugalvotų nepaklusti įsakymui.

Olivija vos girdimai suniurnėjo. Aleksas turėtų suprasti, kad ji yra protinga ir nė už ką *taip* nepasielgtų, o kalbant apie perdėtą tėčio polinkį globoti... nieko sau! Olivijos nuomone, tai visiškai nereikalinga. Ji ir pati sugeba puikiai savimi pasirūpinti. Ji tildė sąžinės balsą,

tyliai kuždanti, kodėl tėtis toks globėjiškas. Ji nenorėjo prisiminti, kas nutiko mamai. Tik ne šiandien. Olivija pasiryžusi mėgautis šiuo vakaru, o ne galvoti apie praeitį.

Tėtis toks senamadiškas. Ir kas man galėtų nutikti tarp tokios daugybės žmonių?

Jie sustojo pasigrožėti vaizdingomis olomis, grotomis ir kriokliais – Olivija viską apžiūrinėjo tiesiog nustėrusi; paskui kompanija traukė tolyn, kol pasiekė centrinę aikštę, kurioje minią linksmino žonglieriai ir lyno akrobatai, grojo orkestras, tačiau per šokančių, vaikštinėjančių ir vakarienę ložėse valgančių žmonių plepalus ir juoką muziką buvo sunku girdėti.

Broliai ir seseriai toliau žingsniuojant susikibus už rankų, – Nevilis tebekulniavo jiems iš paskos, – Aleksą vardu pašaukė moteriškas balsas. Abiem vienu metu apsisukus, Olivija pajuto, kaip brolis įsitempė. Ji be didesnio vargo atpažino Aleksą pasveikinusią moterį – tai ledi Šelton, dailioji Ratlando barono Šeltono žmona, dabar jau našlė. Ji parodė į vakarienės ložę, kurioje jau buvo įsitaisę keli džentelmenai ir kelios ledi, tada nutaisė Aleksui gundomą šypsenėlę, sukėlusią Olivijos pasipiktinimą. Ji niekada nebuvo pristatyta ledi Šelton; nužvelgusi ložėje susispietusius svečius suprato, kad nė su vienu iš jų – išskyrus lordą Klivdoną ir lordą Sadberį – taip pat nebuvo supažindinta. Jie visi iki vieno vyresni už tuos jaunus džentelmenus ir paneles, su kuriais ji bičiuliavosi. Jos nugarą nukrėtė šiurpas. Olivija norėjo tikėti, kad dreba iš susijaudinimo, o ne iš baimės. Pagaliau ji paragaus bent šiek tiek *tikro* gyvenimo, verdančio

už riboto debiutančių, kompanjonų, pokylių ir Almako klubo pasaulio.

– Neprieštarausi, jei prie jų prisijungsime, tiesa, Live? – teiravosi Aleksas, neatitraukdamas akių nuo ledi Šelton.

– Beatričė! Aš Beatričė, prisimeni?

– Ką? Oi, taip, žinoma. Juk tu nieko prieš, tiesa?

Žengęs į priekį Nevilis atsikrenkštė.

– Aleksai, ar jau pamiršai, ką kalbėjai?

– Ką? – Aleksas atplėšė žvilgsnį nuo putnios blondinės ir įsispitėjo į Nevilį.

Pastarasis sukando žandikaulį.

– Nereikia į mane taip rūščiai žiūrėti. Pats sakei, kad mums sergėjant tavo seserį nebandyčiau prisijungti prie bičiulių. Ketinome kurį laiką pasivaikščioti ir lengvai užkasti, jei dar nebus pernelyg vėlu...

– Ką gi, jau *yra* pernelyg vėlu, nes ji privertė mus laukti visą amžinybę.

– Tai nedelsdami parveskime ją namo, – Nevilis per-rėkė Alekso niurnėjimą. – Juk *taip* ir sakei. Tie žmonės... – Vulfas staigiu galvos judesiu parodė į ložės svečius, – net nėra mūsų draugai. Juolab jie nėra tinkama kompanija tavo seseriai.

– Dabar tai nesvarbu, – patikino Aleksas. – Pabūsime tik penkias minutes, daugiausia dešimt. Nebūk toks silpnadvasis. Viskas bus gerai, tiesa, Liv... Beatričė? Abu sukiosimės šalia. Visai nereikia bijoti.

– Bijoti? Kodėl turėčiau bijoti? Nevili, nebūk perdėm griežtas. Tu toks pat nervingas kaip tėtis, jaudiniesi dėl

mažiausių smulkmenų. Ar gresia koks nors pavojus? Tie žmonės nieku gyvu manęs neatpažins.

Jie prisiartino prie ledi Šelton.

– Lorde Aleksandrai, lorde Vulfai, – suokė ji. – Kaip gera judu matyti. Pamaniau, gal galėčiau šįvakar pakviesti jus į mūsų nedidelį susibūrimą? – Ji parodė ne tik į ložę sau už nugaros, bet ir į kitą – gretimą. – Tik keli draugai, susirinkę atšvęsti lordo Klivdono gimtadienio. – Ledi Šelton nužvelgė Oliviją; mėlynose Jos šviesybės akyse atsispindėjo ne tik smalsumas, bet ir panieka. – Ar pristatysite savo kompanjonę? – Ledi Šelton pasilenkus arčiau, Olivijos nosį ėmė taip stipriai kutenti kvėpalų aromatas, jog net sutrūkčiojo šnervės. Olivija sulaukė kvėpavimą, kad tik nenusičiaudėtų. Ledi Šelton bedė pirštu į Alekso sesers galvą dengiantį gobtuvą. – Mieloji, visai nebūtina taip slapukauti, – pridūrė linksmai šypsodamasi. – Būsime tarp draugų. Mes jūsų neteisime.

– Oi, čia Beatričė... na, taip, tiesiog Beatričė, – atsainiai aiškino Aleksas, stumdamas seserį į tuštesnę ložę. – Ji čia atėjo kaip nepažįstamoji, nes susilažino. Taip, būtent. Susilažino.

Olivija įpykusi atsisėdo. Be jokios abejonės, Aleksui nepavyktų įtikinamai meluoti, net jei ir pabandytų. Jo paklausęs niekas nepatikėtų, jog Olivija yra jo meilužė. Gali būti, kad svečiai ims svarstyti, koks dar galėtų būti jos statusas. Kartais Olivijai būtų neprošal pamaištauti ir surizikuoti, tačiau ji visai netroško atkreipti aplinkinių dėmesio. Ji puikiai suprato, ko iš jos tikimasi, todėl viešumoje visada elgdavosi kaip puikiai išauklėta jauna

aristokratė. Šiek tiek pasislinkusi suoliuku, Olivija gundomai šyptelėjo Neviliui ir paplekšnojo vietą šalia savęs. Vulfu galima pasinaudoti kaip masalu. Alekso bičiulis pervėrė Oliviją nepatikliu žvilgsniu ir gūžtelėjęs pečiais įsitaisė šalia, o štai brolelis pergalingai šypsodamasis prisišliejo prie ledi Šelton.

– Jūs, džentelmenai, jau pažįstate mūsų kompanjonus, – pradėjo ledi Šelton, – bet leiskite ledi Beatričei pristatyti ledi Seil, lordą Klivdoną, lordą Sadberį, lordą Hugą Alasterį, ponus Bartletus ir poną Daglasą Randalą.

Nuojuota Olivijai kuždėjo, jog šie žmonės labai skiriasi nuo tų, su kuriais ji pratusi bendrauti. Netikėtai apimta nerimo, nužvelgė svečių veidus, bet dabar jau nieko nebebuvo galima padaryti. Olivija priėmė Jos šviesybės kvietimą, todėl neįmanoma paprašyti Alekso išeiti, neprikaustant aplinkinių dėmesio ir nesuteikiant preteksto spėlionėms. Norėdama nusiraminti, Olivija įkvėpė oro. Dešimt minučių, taip sakė Aleksas. Tiek įmanoma ištvirti.

Priešais ją padėjo stiklinę; vyras, ant piršto mūvintis žiedą su rubinu, iš ąsočio ėmė pilti skystį, netrukus stiklas buvo pripildytas. Pakėlusi akis – iki šios akimirkos Olivija laikė jas prikausčiusi prie trupiniais nusėtos staltiesės – aiškus ženklas, jog ką tik vakarieniauta, – išvydo niūrų lordo Hugo Alasterio žvilgsnį. Laikydama akių kontaktą jautė, kaip jos veidas kaista; įdėmus vyro žvilgsnis ne tik traukė, bet ir kėlė nerimą. Olivijos nervų galūnėlės ėmė dilgčioti, ragindamos sprukti. Arba pabandyti sužinoti daugiau. Nepriekaištingos formos vyro burna pasipuošė šypsena.

– Koks čia gėrimas, sere? – Pakėlusi stiklinę Olivija ėmė apžiūrinėti gintaro spalvos skystį.

– Punšas iš arako¹. Jums nebus per stipru? – Alasteriui trumpam nutilus, Olivija pastebėjo, kaip sutrūkčiojo jo lūpos. Paskui jis pridūrė: – Beatriče.

Olivija staigiai užgniaužė kilusį nerimą. Šis vyras negali žinoti jos tapatybės. O gal ir gali? Mergina prisitraukė stiklinę prie lūpų, visą laiką jausdama įdėmų lordo Hugo žvilgsnį. Anksčiau jai neteko ragauti arako punšo. Gurkštelėjusi tik per plauką nesuraukė nosies. *Neįtikėtina* stipru. Bet Olivija neleis, kad šis *tuščiagalvis puošėiva* patirtų pasitenkinimą, laikydamas ją silpna. Arba turinčia nepakankamai patirties.

– Skanu, ačiū.

Olivija kilstelėjo smakrą. Šis vyras toks pat netikėlis kaip ir jos broliai... Visą gyvenimą ji priversta įrodinėti, kad yra pajėgi nuo jų neatsilikti. Ji gurkštelėjo dar kartą. Šį kartą skonis buvo malonesnis. Ūmai Olivija pilve pajuto šilumą. Prisiminė, jog dėl šio vakaro taip jaudinosi, kad per vakarienę beveik nieko nevalgė; nužvelgusi čionykštį stalą įsitikino, kad ložėje vakarienės metas jau seniai praėjęs. Olivija vis dar jautė sunkų į ją nukreiptą lordo Hugo žvilgsnį. Ji pažinojo šį vyrą iš matymo, tačiau iki šiol jiedu nebuvo supažindinti – jis ne iš tų, kurie dažnai lankosi pokyliuose ar Almako klube. Bet, tiesą sakant, būtent tokio plauko vyro teta Sesilija patartų vengti – lordas Hugas yra prastos reputacijos palaidūnas ir visiškai netinka į draugus jaunai ledi, per pokylių

¹ Stiprus alkoholinis gėrimas, gaminamas iš ryžių arba palmių sulčių (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

sezoną debiutuojančiai aukštuomenėje. Dirstelėjusi į Jo šviesybę Olivija pamatė, kad jo dėmesį jau išblaškė ledi Bartlet; vyras laikė pakreipęs galvą ir klausėsi, ką dama kužda jam į ausį. Išklausęs ledi Bartlet žodžių, lordas Hugas nusišypsojo, ir pavojinga veido išraiška – niūri, tačiau begėdiškai patraukli, – persimainė. Prisimerkęs, su akių kampučiuose išryškėjusioms raukšlelėmis ir pravertomis lūpomis, atidengiančiomis tvirtus baltus dantis, vyras atrodė gerokai jaunesnis. Dešinę ranką laikė priglaudęs prie staltiesės, negarsiai, lyg nerimaudamas barbeno pirštais; ant smiliaus užmautas žiedas su rubinu žėrėjo šviesoje.

Olivija pajuto, kad negali atplėšti akių nuo šeliojančių spalvų žaismo; gurkstelėjusi dar šiek tiek pušo, apimta siaubo pamatė, jog jau ištuštino visą stiklinę. Lordas Hugas pakėlė ranką, paėmė ąsotį ir vėl pripildė Olivijos stiklą. Išsigandusi mergina dar kartą pažvelgė į vyrą, ją nukrėtė keistas virpulyš. Ji suprato – tai tas pats nervingumo ir jaudulio kratinyš. Ir dar daugiau. kažkas gilesnio ir žymiai įdomesnio.

Nuojauta?

Lordas Hugas ėmė šypstotis kaip pasipūtėlis. Arba visažinis. Olivija prisiminė – tokias veido išraiškas nutaiso broliai, kai jų elgesys tampa ypač erzinas ir jie vaizduojasi perprantantys savo seserį net geriau už ją pačią. Suraukusi antakius, Olivija atplėšė žvilgsnį nuo lordo Hugo. Kitoje stalo pusėje ledi Šelton buvo kone užgulusi Aleksą, todėl Olivija vengė į juos žiūrėti, jautėsi sutrikusi – kaip jiedu drįsta viešoje vietoje bučiuotis ir dar šitaip... *glaustyti*? Nevilis, ir tas į ją nė nedirstelėjo,

nes pernelyg įnirtingai flirtavo su neskoningai pasidžiusia moterimi, akivaizdu, net ne ledi, stabtelėjusia prie jų ložės. Olivija jau ėmė gailėtis paskatinusi brolių kirsti lažybą. Tai nėra taip linksma, kaip atrodė iš pradžių.

– Oi!

Ledi Šelton atsiduso, tokiu būdu priversdama Oliviją vėl atkreipti į ją dėmesį.

– Dieve mano, – ledi Šelton energingai sušvytavo vėduokle. – Kaip čia karšta. Aleksandrai, pamaniau, ar būtumėte toks gerutis angelėlis ir palydėtumėte mane į lauką įkvėpti šiek tiek oro? – Laisvąją ranką moteris pakišo po stalą. – Galėtume pašokti ar... dar ką nors nuveikti?

Aleksas degančiais žandukais pašoko iš vietos.

– Man būtų labai malonu, madam.

Rodos, tik padėjęs ledi Šelton išlipti iš ložės, Aleksas prisiminė Oliviją; pasilenkęs per Nevilį, sukuždėjo seriai:

– Ilgai neužtruksiu. Su Nevu būsi saugi. Nė negalvok išėiti. Su *niekuo*.

Aleksas, leidęs ledi Šelton įsikibti jam į parankę, pradingo minioje. Netrukus iš ložės pasišalino lordas Sadberis, ponai Bartletai ir ledi Seil, taigi Olivija pasiliko su lordu Klivdonu, ponu Randalu, lordu Hugu ir Neviliu. Ji pasislinko arčiau Nevo, nors jis tebeflirtavo su ta pačia moterimi. Olivijos odą krečiantys šiurpuliukai išdavė, jog lordas Hugas ir vėl sutelkė į ją dėmesį, todėl ji atkakliai vengė dirščioti į vyrą. Bet štai netyčia pagavo lordo Rando žvilgsnį. Šis stambus, maždaug trisdešimt

penkerių metų amžiaus vyras tuojau pakilo iš vietos ir įsitaisė toje pačioje stalo pusėje, kurioje sėdėjo Olivija; Randalas tol slinkosi suoliuku, kol visai priartėjo prie Olivijos ir net prisispaudė šlaunimi, tada pasisuko į ją viršutine kūno dalimi ir pirštu užkabino gobtuvą.

Nuleidęs ranką, lordas Randalas priglaudė ją Olivijai prie šlaunies; mergina nepatenkinta suriko ir stumtelėjo ranką šalin.

– Menkutės linksmybės, mieloji, – sukuždėjo lordas Olivijai į ausį. – Kodėl gi ne?

– Randalai, – gana grėsmingai kreipėsi lordas Hugas.

– Ką, Alasteri?

– Regis, ledi visai nesidžiaugia tavo dėmesiu.

– Koks tavo reikalas?

Ponui Randalui nutilus, iš savo vietos pakilo lordas Klivdonas. Olivija nesumojo, džiaugtis ar nerimauti. Lordą Klivdoną ji pažinojo – jiedu buvo susitikę keliuose oficialiuose priėmimuose, vadinasi, tai padorus džentelmenas. Vis dėlto mergina nenorėjo, kad jis ją atpažintų, o visa ši situacija perdėm traukė vyro dėmesį. Prieš tai Klivdonas buvo pernelyg įnikęs į pašnekėsį su lordu Sadberiu ir į kitus svečius neatkreipė dėmesio. Dabar Klivdonas permetė Oliviją atsainiu žvilgsniu.

– Randalai, akivaizdu, mano viešnia yra ledi. Padaryk paslaugą ir elkis atitinkamai, juk dalyvauji *mano* gimtadienio vakarėlyje.

– Atsiprašau, – suniurnėjo Randalas. Jis sėdėjo taip arti, jog Olivija užuodė iš vyro burnos sklindantį alkoholio tvaiką, lyg to būtų maža, Randalos skruostai atrodė

siaubingai įraudę. Jis ėmė slinktis toliau, kol visiškai nutolo nuo Olivijos; ji, savo ruožtu, šyptelėjo Jo šviesybei.

– Dėkoju, milorde.

Lordas Klivdonas nežymiai prisimerkė. Tada nusi-
lenkė, putnios lūpos pasipuošė žaisminga šypsena.

– Man labai malonu, mieloji. – Klivdonas parodė į lordą Huga. – Alasteri, prašysiu pasirūpinti, kad visų mūsų stiklinės būtų pilnos. Negaliu leisti, kad mane palaikytų šykštuoliu.

Lordas Hugas, nutaisęs pašaipią šypsenėlę, pakluso prašymui. Su aksominiu apsiaustu Olivijai darėsi karšta, todėl ji toliau gurkšnojo punšą. Nedrįso nusimesti apdaro, nes tokiu atveju pasimatytų plaukai, pasižymintys išskirtiniu melsvai juodu spindesiu, o juk Olivija jokiū būdu nenorėjo būti atpažinta. Ji palietė kaspina, surištą prie kaklo, ir šiek tiek atlaisvino, tada praskyrė apsiaustą, leisdama gaivaus oro srovelei glamonėti odą, tačiau gobtuvo nenusiėmė. Darydama šiuos veiksmus Olivija per stalą dirstelėjo į lordą Huga.

Jis tamsiomis akimis lėtai nužiūrinėjo Olivijos krūtinės sritį; vyrui kilstelėjus akis ir įsistebeilijus į merginos lūpas, ji sudrebėjo. Manė, kad tai bus nuotykis, bet dabar visa atrodė grėsminga, ji pasijuto tokia kvaila ir nepatyrusi. Burna išdžiūvo, odą išpylė lengvas prakaitas, todėl ji vėl stvėrė stiklinę ir godžiai ją ištuštino. Olivija nebuvo supažindinta su lordu Hugu, tačiau jai buvo žinoma, kad šis vyras – nerūpestingas pasileidėlis. Drebulys nukrėtė nugarą, prisiminus kai kurias girdėtas istorijas... pasakojimus, kuriais Olivija nesunkiai patikėtų, matydama priešais tįsantį vyriškį, kurio griežtame

veide šmėžavo pašaipėlė, vyriškį, kuris nevaržomai gėrė ir reguliariai pripildydavo visas – taip pat ir Olivijos – ant stalo stovinčias stiklines.

Pasilikusi ložėje viena su keturiais stipriosios lyties atstovais – kas, kad vienas iš jų yra Nevilis, – Olivija jautėsi nesmagiai, todėl stengėsi prasiblaškyti gurkšnodama punšą, o štai vyrai nerūpestingai šnekučiavosi, laidydami šiurkščius komentarus apie praeinančius žmones. Pamažu ji atsipalaidavo, atgavo įprastą gyvybingą nuotaiką ir įsidrąsinusi įsitraukė į pašnekesį.

Sudomino? Pirkite knygą
GALIAUSIAI TAVĘS SULAUKIAU
bene geriausia kaina **ČIA**

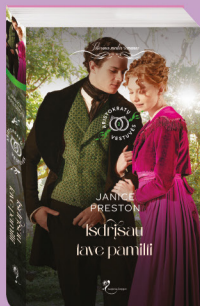
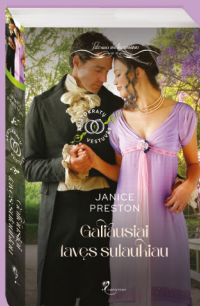
Istorinis meilės romanas

*Aristokratų Bečampų pasaulis – ne vien pokyliai ir pramogos.
Jame gausu ir paslapčių, kurias reikia atskleisti, ir drąsos
įsimylėti taip, kad kelio atgal nebebūtų. O juk tikra
aristokratų meilė vainikuojama vestuvėmis.*

*Jis visai netinkamas jaunikis.
Jis pasileidėlis.*

Ryžtingajam viengungiui lordui Hugui Alasteriui išgelbėjus ledi Oliviją Bečamp nuo pavojaus, ji slapčia širšta, kad vyras jos nė nepabandė pabučiuoti! Hugas – aukštuomenėje pagarsėjęs palaidūnas, todėl tokiai nekaltai debutantei yra uždraustas. Vis dėlto jiedu traukia vienas kitą lyg magnetas. Ar Olivija rizikuos savo geru vardu dėl aistringo susitikimo?

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI